

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Từ Thụ Sư

Sư phụ thượng nhân không chỉ giảng kinh dạy học trên pháp tòa, mà mọi lúc mọi nơi trong đời thường, ngài không khi nào là không dùng thân giáo làm biểu pháp, đem dòng nước pháp rót vào từng chi tiết nhỏ nhất của cuộc sống.

Vài năm trước, học trò đi cùng giáo sư Lưu Khắc Hùng đến Sơn Đỉnh ở Hồng Kông, để ghi hình bộ Hán Tự Nhập Môn. Vì bình thường tôi không dùng bữa tối, nên ngày đầu tiên đến Sơn Đỉnh, vào giờ ăn tối tôi bèn đứng đợi gần nhà hàng, chờ giáo sư và vợ dùng bữa xong, rồi cùng nhau trở về chỗ nghỉ. Lúc ấy, tình cờ tôi thấy sư phụ thượng nhân đang tản bộ cùng các hộ pháp, đang đi thẳng về phía tôi. Là người mới đến, tôi nhất thời không biết làm sao, bèn cúi đầu thật sâu chào sư phụ, rồi rút rè đứng nép sang một bên. Không ngờ sư phụ lại bước thẳng đến trước mặt tôi, ngài dừng lại và quan tâm hỏi: “Sao cậu không đi ăn tối? Cậu đã dùng bữa tối chưa?” Tôi trả lời rằng bình thường mình không ăn tối. Sư phụ lại hỏi: “Thế này đã được bao lâu rồi?” Tôi đáp: “Đã rất nhiều năm, con cũng đã quen rồi”. Sư phụ mỉm cười hiền từ và nói: “Thói quen này rất tốt, nên tiếp tục duy trì, sống giản dị, tự tại”. Tuy chỉ vài câu nói ngắn gọn, nhưng sự bình dị gần gũi, dịu dàng và đầy quan tâm ấy đã mãi in sâu trong lòng tôi.

Trong khoảng thời gian ở lại Viện Hán học, thỉnh thoảng sư phụ thượng nhân cũng sẽ giao lưu, tâm sự với các học sinh và còn ban lời khai thị giáo huấn. Những lần tiếp xúc ở cự ly gần đã giúp học trò cảm nhận một cách rõ ràng và cụ thể hơn rằng: oai nghi, hành trì của sư phụ đều tự nhiên toát ra trong từng cử chỉ giơ tay nhắc chân. Ngài đối đãi với mọi điều nhỏ nhất trong cuộc sống đều bằng sự cung kính. Dù nhỏ như một ly nước, một chiếc khăn, hay một quyển sách trên bàn, ngài đều sắp xếp ngay ngắn. Trước khi giảng kinh, ngài cũng sẽ chỉnh lại chuỗi hạt đeo trước ngực cho chỉnh tề cân đối.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”